

Mette Finderup

DET (D)ØDE HUS PÅ EGEVEJ

Forlaget Bolden

GRATIS LÆSEPRØVE

De to søstre Kira og Sofie
går i 8. klasse i den lille by Glarup.

Her har de boet med deres mor,
siden faren døde i en ulykke. Hver dag går pigerne
den samme kedelige vej til skole. Alle dage er ens.

Men en dag går de ned ad Egevej og
opdager et forladt hus. Huset er helt tomt bortset
fra et enkelt rum, hvor der både er møbler,
lys, fire mystiske skrin ... og et genfærd.
Kira og Sofie bliver rodet ind i en dramatisk jagt
på døde børn og en fortid fyldt med
uhyggelige hemmeligheder.

Drej med ned ad Egevej ... hvis du tør!

DET (D)ØDE HUS PÅ EGEVEJ

Skrevet af Mette FINDERUP

Det er sket indtil nu:

Kira og Sofie opdager en gammel og forladt villa på Egevej. Inde i huset er alt smadret. De finder kun et enkelt rum, der virker beboet. Her er både lys og møbler – og fire mystiske skrin ...

De to søstre bliver afsløret af en hjemløs mand, der bor i et telt i haven. Han truer dem og smider dem ud med en advarsel om aldrig at komme igen.

Men nu er det aften. Og Kira og Sofie vender tilbage til Egevej for at finde ud af, hvad det mystiske hus gemmer på. Og hvad det mon er, den hjemløse mand prøver at skjule ...

Nat i baghaven

Klokken var næsten elleve om aftenen. Pigernes mor sad i stuen og så en krimi på tv. Kira og Sofie havde for længst sagt godnat, men i stedet for at sove trygt i deres senge, var de kravlet ned på taget af carporten og videre ud på vejen. Det var koldt, men de havde tykke trøjer på og en taske med lygter og vand med.

”Denne gang er vi meget bedre forberedt,” sagde Kira. ”Jeg er nødt til at se, om du har ret i det med hullet i trappen.”

Sofie syntes stadig, det var en rigtig dårlig ide at vende tilbage til det gamle hus, men hun kunne ikke lade sin søster gå alene. Og Kira var ikke til at stoppe.

”Der MÅ jo også være en ekstra vej ind. Jeg tror ikke, den hjemløse kunne kravle op til det hul, vi lavede i

vinduet. Det var han alt for gammel til,” sagde Kira. Som resten af den lille by lå Egevej øde hen på denne tid af aftenen. Kun en enkelt mand var ude at lufte en lille brun hund med lange ører. Pigerne hilste på ham og skyndte sig videre til det gamle hus på hjørnet, der så endnu mere skummelt ud i mørket end om dagen.

De fulgte den høje hæk hele vejen rundt. Den groede langt ud på fortovet.

”Morfar ville være så floy, hvis det var ham, der boede her,” sagde Sofie. Deres morfar gik altid og rodede i sin have, der mest af alt lignede en fornem park.

”Jeg tror, vi kan komme ind under hækken i stedet for at bruge lågen. Så kan ham med hunden ikke se os.” Kira havde fundet et hul, der førte ind i baghaven. Hun lagde sig straks på jorden og ormede sig frem.

”Wow,” sagde hun.

”Hvad kan du se?” spurgte Sofie ude fra fortovet.

”Der står et telt af en slags i haven. Eller måske er det bare en bunke gammel plastik.”

Sofie mavede sig efter sin søster. Nu kunne hun høre vinden tage fat i teltet, så det blafrede. Men der var også en anden lyd. Selv helt herhenne ved hækken kunne de høre nogen snorke.

”Det var det, jeg sagde. Han ER hjemløs,” hviskede Kira. ”Og han bor i et telt i haven. Han synes bare, det hele er hans, men det er det ikke. Vi har i hvert fald lige så meget ret til at være her, som han har.”

”Eller lige så lidt,” rettede Sofie hende.

Kira hørte hende ikke. Hun var allerede listet videre hen mod huset.

”Se! Der ER en indgang lige bag teltet. Det var den, han brugte.” Hun pegede på en gammel, grøn dør, der gabte foroven. ”Og det kan vi også gøre. Den er helt sikkert ikke låst.”

”Men han vågner, hvis vi går derhen. Lad os i stedet tage den vej, vi kender,” sagde Sofie, og for en gangs skyld gav Kira hende ret. De løb om på siden af huset og hjalp hinanden op på tønden.

Stuen så ud som sidst. Lige så gammel og støvet og med samme mugne lugt. Det virkede bare endnu mere farligt for Sofie at gå ind denne gang.

”Jeg skal nok gå forrest!” sagde Kira, da Sofie lyste op ad trappen. Og Sofie nåede kun lige at råbe ’Pas på!’, før hendes søster endnu en gang gik gennem trinnet.

Kira gav et skrig fra sig, men skyndte sig så at sluge al lyd. De måtte for alt i verden ikke vække den sure mand i haven.

”Du sagde, der ikke var noget hul,” hvædede hun.

”Det var der heller ikke. Jeg er sikker!” sagde Sofie.

”Sikke en skodtrappe,” mumlede Kira. ”Den prøver jo på at slå os ihjel.”

”Hvad nu, hvis hun har ret?” tænkte Sofie. ”Tænk, hvis den mystiske trappe i det mystiske hus kunne finde på at dræbe unge piger ...”

Så snart de trådte ind i det pæne, rene værelse igen, ramte

kulden dem med en kraft, som var de gået ind i en mur. Sofies tænder klappede, mens hun lyste rundt. Denne gang blev de ikke afbrudt af den hjemløse, så de havde tid til at se sig ordentligt om. De gik helt ind i rummet med hinanden i hånden.

”Det ser ud, som om der har ligget nogen på sengen.” Sofie pegede. Det hvide tæppe var lidt krøllet. Og der var en fordybning i midten.

”Måske har den sure mand taget sig en lur på den. Orv. Se HER!” sagde Kira.

I keglen fra Kiras lygte så Sofie en reol. Der stod nogle små figurer i træ og nogle gamle bøger på den. Der stod også fire store skrin på hylderne. Hun tog en af bøgerne op.

”Det er bibelen,” sagde hun.

Figurerne så simple og billige ud: En lille engel, en fugl, en drage og en dame. Der var til gengæld ikke noget simpelt over de fire skrin, der stod ved siden af. De så ud, som om de hørte hjemme på et museum. De var på størrelse med skotøjsæsker, men var af glas med mønstre

støbt ind i glasset. De tre af dem var pyntet med smukke blomster og beslag af guld, mens det sidste var mere enkelt. Der var et brunt, et grønt, et hvidt og et sort skrin. Man kunne ikke se igennem dem.

”Wow. De ligner noget fra en film!” sagde Kira.

”Hvor er de smukke.” Sofie rakte ud efter det brune skrin. Selvom det var lavet af glas, virkede det, som om det var skabt af blødt, blødt stof. Hun ville bare lige røre.

Men i samme sekund lød der et vildt skrig lige bag hende.

”Neeeeej! Neeej!”

Kira og Sofie fór sammen. De troede, de var alene.

Men da de vendte sig om, opdagede de, at det slet ikke var tilfældet.

Der sad en dame på sengen. Begge ville sværge på, at hun ikke havde været der for et minut siden. Hun havde en hvid natkjole på med blonder og lange ærmer. Hendes hår var langt og mørkt med grå stænk. Det hang løst ned over

hendes ryg. Hun var ikke gammel, men så alligevel gammel ud.

Sofie tænkte, at hun lignede en, der var klædt ud som en dame fra fortiden. Det værste var dog damens hænder. De var smurt ind i en tyk rød væske, og hun strakte dem frem imod dem. Var det blod?

”Hvem er du? Bliver du holdt fanget?
Er du bange for den hjemløse?” spurgte Kira.

Sofie havde slet ikke lyst til at tale med den uhyggelige kvinde. Hun ville helst bare stikke af. Der var endnu koldere i rummet nu, og hendes knogler var ved at fryse til is.

Det var, som om damen så lige igennem dem, og nu begyndte hun at tale.

”I må ikke tage mine børn,” hviskede hun og græd. Det var ikke en stille gråd, som den, der kom fra mor. Det var dybe, voldsomme hulk fyldt med luft.

”Vi har altså ikke taget nogen børn.” Sofie fik ondt i hjertet over kvindens gråd. Hun følte pludselig en voldsom trang til at hjælpe hende.

”Hvad er der sket med dem? Kan vi gøre noget?”
spurgte hun.

Som en slags svar lød et bump bag dem. Noget ramte gulvet. Og i det samme begyndte damen at forsvinde for øjnene af dem. Hun blev mere og mere utydelig. Til sidst var hun kun en hvid, kold tåge, der blev til intet med et sidste suk.

”Jeg vil altså meget gerne hjem, Kira,” hviskede Sofie.
”Helst lige nu.”

”Lad os nu vente lidt. Det er vildt spændende. Har du måske set et spøgelse før?” spurgte Kira, men Sofie stod fast.

”Kom nu. Jeg vil hjem. Og du får mig ALDRIG til at gå ind i dette hus igen. ALDRIG!” Sofie var bleg som et lig. Hendes hænder rystede, og hun var tæt på at græde af angst. Selv Kira kunne se, hun mente det alvorligt.

”Vi skal nok gå. Lige om lidt,” lovede hun. ”Jeg skal bare lige se, hvad det var, der røg på gulvet.”

Det var et billede, der var faldet ned fra væggen.

Glasset var knust, og Kira fiskede et foto frem fra skårene og tog det i lommen. Sofie stod allerede henne ved døren og var mere end klar til at stikke af.

”Kom nu, Kira.” Hun hev efter vejret af skræk. Der fandtes ikke spøgelser. Kun på film. Dårlige film. Den slags film, som Kira elskede at se. Men hvis der ikke fandtes spøgelser, hvad pokker var det så, hun lige havde oplevet?

”Jeg kommer nu. Jeg skal lige ...”

Kira kunne ikke lade være. Hun var nødt til at åbne bare det ene af de fire skrin for at se, hvad der var indeni.

Hun valgte det, der stod tættest på. Det var det brune.

Hun lettede en lille smule på låget. Det VAR kun en lille sprække, men alligevel var det nok til, at en tyk, brun røg i samme farve som æsken væltede ud. På få sekunder var hele værelset tåget. Der lugtede ikke af røg. Lugten mindede mere om deres morfars sommerhus, når de kom derud første gang efter en lang vinter. Af fugt, af noget indelukket og af malet træ.

”Hvor er du, Kira? Jeg kan ikke se dig!” Sofie lyste, men

lygten hjalp slet ikke. Røgen var alt for tæt.

”Bliv ved med at tale. Så finder jeg dig,” sagde hendes søster et sted i nærheden.

”Jeg kan ikke se døren. Det hele er væk. Jeg er bange. Hvad skete der?” Kira fandt sin søster og tog hendes hånd. I samme sekund lettede tågen.

Desværre stod de ikke mere i det mystiske værelse i det gamle hus. De stod i stedet i en gang uden vinduer. Der var så lavt til loftet, at de to piger måtte bukke sig for ikke at støde hovedet.

Sofie lyste rundt på fem døre, der førte ud derfra.

”Åh nej. Damen har tryllet os et helt andet sted hen,” sagde Kira. ”Hvorfor gjorde hun dog det?”

”Det var ikke damen. Det var dig. Det skete, da du åbnede skrinet,” hviskede Sofie og knugede Kiras hånd.

”Måske skal vi bare vente på, at røgen kommer igen og bringer os tilbage,” mente Kira. Så det gjorde de.

De stod helt stille og ventede. Og ventede. Og ventede. Men der skete ikke noget.

”Her er stille på en ret grim måde,” sagde Kira til sidst. Sofie nikkede. Hun havde tænkt det samme. En snegl kravlede langsomt hen over gulvet. Den trak et smalt spor af slim efter sig.

”Her er stille som i en grav,” sagde Sofie. ”Eller næsten.” Et sted var der et ur, der tikkede. Der var bare ikke noget ur at se på nogen af væggene.

Til sidst kunne Kira ikke holde ud at stå i gangen længere. Hun gik hen og tog i den første dør. På den anden side af den var der endnu mere gang. Og endnu flere døre. Kira løb hen og tog i den næste.

”Nej. Vent!” råbte Sofie. ”Vent på mig. Vi må ikke blive væk fra hinanden. Jeg dør af skræk, hvis jeg skal være her alene!”

Hun løb hen og greb igen sin søsters hånd, selvom de vel egentlig var for gamle til den slags. Og så fulgtes de ind på den nye gang. Gennem endnu en dør. Og endnu en. Og endnu en. De kom aldrig ind i nogen rum.

Der var kun disse evige gange med lavt til loftet. Og

lyden af det samme ur, der tikkede og tikkede.

”Vi går vist i ring,” mumlede Kira. ”Se!” Hun pegede ned. Endnu en snegl var ved at krybe tværs hen over gulvet.

”Vi finder aldrig ud igen!” Sofie sank en klump for ikke at græde.

Så var det, de hørte den. En ny lyd.

”Mooar,” lød det.

De var ikke helt alene. Det var et barn, der græd.

”Mor ... jeg vil hjem,” kaldte den lille stemme igen et sted fra. ”Mooar! Hvor er du, mor?” Og så kom gråden igen.

Det lød som en lille pige.